

HOT HOT Νέας Φιλαδέλφειας

ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ ακόμα ένας **ΘΑΝΑΤΟΣ ΔΙΑΝΟΜΕΑ**

Το παρακάτω κείμενο σε κάποια σημεία είναι από σκληρό έως δρομίσιο και από μακάβριο έως κυνικό. Όμως όταν η ασφάλτος πλημμυρίζει από το αίμα μας, ο καλοχτενισμένος συνδικαλιστικός λόγος φαντάζει απελπιστικά λίγος...

Την Τρίτη 3 Ιούλη του 2018 άφησε την τελευταία του πνοή, ο 25χρονος συνάδελφος Θοδωρής Μ. που εργαζόταν ως διανομέας στο κατάστημα HOT HOT της Νέας Φιλαδέλφειας. Το Σάββατο 23 Ιούνη καθώς επέστρεφε από παράδοση παραγγελίας και ενώ βρισκόταν επί της οδού Δεκελείας, συγκρούστηκε μετωπικά με δίκυκλο και στη συνέχεια παρασύρθηκε από διερχόμενο Ι.Χ. Διακομίστηκε στο νοσοκομείο και νοσηλεύτηκε στην μονάδα εντατικής θεραπείας καθώς είχε υποστεί πολλαπλά κατάγματα στο κρανίο αλλά και σε ολόκληρο το σώμα. Δυστυχώς, την Τρίτη 3 Ιούλη ο συνάδελφος υπέκυψε στα τραύματά του και την Πέμπτη 5 Ιούλη έγινε η κηδεία του.

Από τις αρχές του 2018 περισσότεροι από 10 ταχυδιανομείς έχουν σκοτωθεί εν ώρα εργασίας. Ως σωματείο εκτιμάμε πως οι νεκροί είναι ακόμη περισσότεροι γιατί γνωρίζουμε πως ούτε όλοι οι θάνατοι δημοσιοποιούνται ούτε όλα τα δυστυχήματα καταγράφονται ως εργατικά. Συχνά, οι εργαζόμενοι είναι είτε πλήρως ανασφάλιστοι είτε αδήλωτοι την ώρα του «ατυχήματος» και η τροχαία αρνείται να καταγράψει το ατύχημα ως εργατικό. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η τροχαία Αγίας Παρασκευής που σε εργατικό «ατύχημα» που συνέβη στη Μεσογειών την Τετάρτη 11 Ιουλίου του 2018 αρνήθηκε να καταγράψει πως το δίκυκλο του διανομέα έφερε κουτί με την επωνυμία της επιχείρησης «ΤΣΙΤΣΙ» λέγοντας πως «και που ξέρω εγώ τίνος είναι το κουτί. Ο καθένας μπορεί να βάλει ένα κουτί στο μηχανάκι του!» Η αχαρακτήριστη αυτή απάντηση του καθάρματος που παρίστανε τον «προστάτη του πολίτη» δόθηκε σε συναδέλφους αυτόπτες μάρτυρες του «ατυχήματος» και ενώ ο διανομέας βρισκόταν στην ασφάλτο με διαλυμένο το ένα του πόδι και την κάτω γνάθο. Για την διαπλοκή θυλάκων της αστυνομίας με τους «επιχειρηματίες» που καταστρατηγούν κάθε έννοια εργατικού δικαίου έχουμε μιλήσει πολλές φορές όμως η πραγματικότητα δεν παύει ποτέ να μας εκπλήσσει. Είναι πλέον τόσα τα περιστατικά της κρατικής αναληψίας που δεν έχει νόημα να επαναλάβουμε πως οι πάσης φύσεως αρμόδιες αρχές είναι βαθιά διεφθαρμένες και πως στην καλύτερη περίπτωση είτε απαξιούν να ασχοληθούν είτε κάνουν τα στραβά μάτια.

Ειδικά στον κλάδο της ταχυδιανομής (DELIVERY) τα εργατικά «ατυχήματα» και τα θανατηφόρα δυστυχήματα αποτελούν την τραγική μας καθημερινότητα. Γι' αυτό και βάζουμε εισαγωγικά στη λέξη ατύχημα/ατυχήματα. Δεν πρόκειται για «ατυχήματα» αλλά για δολοφονίες εργατών και εργατριών με την σφραγίδα του ελληνικού κοινοβουλίου, της εκάστοτε κυβέρνησης και του υπουργείου εργασίας που έχει τα χέρια του βαμμένα με αίμα. Οι ευθύνες βαραίνουν το ελληνικό κράτος και τις κυβερνήσεις που κόβουν και ράβουν την εργατική νομοθεσία στα μέτρα των εργοδοτών που τους χρηματοδοτούν ενώ την ίδια στιγμή υποστελεχώνουν και απαξιώνουν τους ελεγκτικούς μηχανισμούς (Ι.Κ.Α, Σ.ΕΠ.Ε). **Μηχανισμοί βέβαιοι που στα χαρτιά διασφαλίζουν μεν το εργατικό δίκαιο, αλλά στην πραγματικότητα τις περισσότερες φορές κλείνουν το μάτι στους εργοδότες.**

Αντίστοιχες ευθύνες βαραίνουν και τους εργοδότες που εφαρμόζουν πάνω σε μια ρημαγμένη κοινωνία τα φεουδαλικά μνημόνια και καταστρατηγούν την κουρελιασμένη εργατική νομοθεσία εντατικοποιώντας την εργασία μας στο έπακρο.

Γιατί έχουμε τόσους πολλούς θανάτους στην ταχυδιανομή;

1. Το καθεστώς εργασίας των ταχυδιανομένων (delivery) καλλιεργεί το έδαφος για τα εργατικά ατυχήματα. Η πλειοψηφία των συναδέλφων εργαζόμαστε είτε μερικώς ασφαλισμένοι (υποδηλωμένοι) είτε πλήρως ανασφάλιστοι, με δαγκωμένα επιδόματα, δώρα, κυριακάτικη και νυχτερινή εργασία, με δαγκωμένες υπερωρίες.
2. Οι περισσότεροι ταχυδιανοείς χρησιμοποιούμε το δικό μας όχημα στην εργασία, χωρίς καμία αποζημίωση και χωρίς να μας καταβάλλονται τα έξοδα κίνησης.
3. Το ελληνικό κράτος (παρά τα κροκοδείλια δάκρυα που κατά καιρούς χύνει) επί της ουσίας δεν παύει στιγμή να μας υπενθυμίζει πως θεωρούμαστε αναλώσιμοι, υποσκάπτει μονίμως τα εργατικά μας δικαιώματα και ούτε καν διανοείται να νομοθετήσει την παροχή Μέσων Ατομικής Προστασίας (Μ.Α.Π). Ουσιαστικά, αποφεύγει να κινηθεί ορθολογικά και να νομοθετήσει προκειμένου οι επιχειρήσεις, που απασχολούν ταχυμεταφορείς (courier), ταχυδιανοείς (delivery) και υπαλλήλους εξωτερικών εργασιών που εργάζονται με δίκυκλο, να υποχρεωθούν να παρέχουν κράνος, γάντια με κόκκαλο, μπουφάν, παντελόνι και μπότες μηχανής όπως γίνεται σε όλα τα εργοτάξια, τις βιομηχανίες και φυσικά τις εξετάσεις για την άδεια οδήγησης.
4. Στο καθόλα δίκαιο και αυτονόητο αίτημα του σωματείου μας για παροχή εταιρικού δίκυκλου προκειμένου να μην επιβαρύνεται ο εργαζόμενος με καύσιμα και έξοδα συντήρησης (που συνιστούν έμμεση μείωση μισθού) το υπουργείο εργασίας μάς εμπαιζει συνειδητά. Οι περισσότεροι εργαζόμαστε με δικό μας δίκυκλο και βάζουμε από τη τσέπη μας για τα έξοδα κίνησης και συντήρησης χωρίς να λαμβάνουμε καμία έξτρα αποζημίωση. **Το χαμηλό μεροκάματο και τα δαγκώματα του εργοδότη έχουν ως αποτέλεσμα να μην συντηρούμε σωστά τα μηχανάκια μας, το κύριο εργαλείο της δουλειάς μας.** Το κακοσυντηρημένο μηχανάκι έχει περισσότερες πιθανότητες να εμπλακεί σε ατύχημα. Εταιρικό, καλοσυντηρημένο μηχανάκι, με τις προδιαγραφές του κατασκευαστή που φέρει απαραίτητως το κατάλληλο κουτί μεταφοράς/διανομής μειώνει τις πιθανότητες για εργατικό ατύχημα.
5. Το περιβάλλον εργασίας, κάνει το επάγγελμά μας ακόμη πιο επικίνδυνο. Η ένταση της δουλειάς, το άγχος, οι προσταγές, οι απειλές του εργοδότη για απόλυση αν δεν... και οι εργοδοτικές αυθαιρεσίες που σε αρκετές περιπτώσεις έχουν μετατραπεί σε εργοδοτική τρομοκρατία δημιουργούν ένα ασφυκτικό περιβάλλον. Αν προσθέσουμε, τις κακοτεχνίες των δρόμων, την απόλυτη έκθεσή μας στα κατώματα του καιρού, το κυκλοφοριακό κομφούζιο της πόλης, την ανυπαρξία κυκλοφοριακής αγωγής, γίνεται εύκολα αντιληπτό πως το περιβάλλον εργασίας μας είναι βαρύ, επικίνδυνο και ανθυγιεινό. Το δυστοπικό περιβάλλον που περιγράφουμε συνεισφέρει κι αυτό με τη σειρά του στα πολλά θανατηφόρα εργατικά «ατυχήματα».

Κάτω των 25

Ειδικότερα οι νέοι σε ηλικία συνάδελφοι πληρώνουν υπέρογκο φόρο αίματος κάθε χρόνο. Οι νέοι συνάδελφοι μπαίνουν στη δουλειά χωρίς την εμπειρία των ταξικών διεκδικήσεων και αγώνων, έχουν δουλέψει μόνο υπό μνημονιακές συνθήκες, χωρίς τη γνώση των εργατικών κεκτημένων και της εργατικής νομοθεσίας. **Πολλοί δουλεύουν λες και κάνουν**

βόλτα, παρασυρμένοι από την ανεμελιά της νεότητας, την αίσθηση της αθανασίας, επιδεικνύοντας τις (επί της ουσίας ανύπαρκτες) οδηγικές τους ικανότητες με καταστροφικές συνέπειες. Χαρακτηριστικό παράδειγμα όσοι και όσες εργάζονται σε διανομή καφέ. Η διανομή του καφέ είναι φάμπρικα: Συνεχή δρομολόγια με πολλές παραδόσεις, ασφυκτική πίεση από το αφεντικό που το παίζει κολλητός και τον πελάτη που το παίζει φίλος, χωρίς το κατάλληλο και ταυτόχρονα απαραίτητο κουτί μεταφοράς/διανομής που μειώνει τις πιθανότητες για εργατικό ατύχημα, με θερμομόξ που κρεμιέται στο τιμόνι ή πιο συχνά κρατιέται στο ένα χέρι και το κινητό κολλημένο στο αυτί σαν σκουλαρίκι. Η λεωφόρος Αθηνών, η Αλεξάνδρας και η Μεσογείων, η Παραλιακή, η Θησέως και η κάθε Λαμπράκη, Βενιζέλου και Πολυτεχνείου μετατρέπονται σε ψηφιακή πίστα μιας φαινομενικά ειδυλιακής, εικονικής παραγωγικότητας. Κι εκεί που όλα καλά, GAME OVER. Αληθινό, πραγματικό, αδυσώπητο. Η διανομή καφέ είναι από τις πλέον υποτιμημένες εργασίες και γι' αυτό οι εργοδότες προτιμούν τους νέους. Οι νέοι κοστίζουν πιο φθηνά (το δεύτερο μνημόνιο νομοθέτησε μείωση μισθού 25% για τους νέους εργάτες και τις νέες εργάτριες κάτω των 25 ετών).

Η δική μας οδήγηση

Συνάδελφοι, πολλοί από εμάς οδηγάμε και κινούμαστε απρόσεχτα, βιαστικά, χωρίς κράνος, χωρίς τα απαραίτητα μέσα ατομικής προστασίας, χωρίς να τηρούμε τον Κ.Ο.Κ, γινόμαστε αντικοινωνικοί και επικίνδυνοι για τους γύρω μας και με αυτόν τον τρόπο αυξάνουμε τις πιθανότητες να εμπλακούμε σε τροχαίο εργατικό «ατύχημα» που μπορεί να κοστίσει την ίδια μας τη ζωή. Συνάδελφοι, ο δρόμος δεν είναι πίστα για αγώνες, είναι ο χώρος εργασίας μας. Οι ξαφνικοί, απροειδοποίητοι ελιγμοί, οι προσπεράσεις απο δεξιά, οι παράτολμες σφήνες, οι ανούσιες καγκουροκόντρες και η ανευθυνότητα αυξάνουν με μαθηματική ακρίβεια τον κίνδυνο να χάσουμε τη ζωή μας για το τίποτα. Για ένα σκατοκαφέ, ένα κωλοσουβλάκι ή ένα φάκελο με διαφημιστικά του τίποτα, που δεν κοστίζουν ούτε δέυρο, για τον κάθε μαλάκα αφεντικό που μας έχει γραμμένους στα παπάρια του, παίζουμε τη ζωή μας κορώνα-γράμματα. Συνάδελφοι, δεν χρειάζεται να τρέχουμε και να ανταγωνιζόμαστε ο ένας τον άλλο για το ποιος θα πάει τις περισσότερες παραγγελίες προκειμένου να αυξήσουμε το μπουρμπουάρ μας και κατά συνέπεια το πενιχρό εισόδημά μας. Αντί να τρέχουμε με κίνδυνο τη ζωή μας, μπορούμε να τρέξουμε τον αγώνα και τις διεκδικήσεις μας, να παλέψουμε για αυξήσεις στους μισθούς και εταιρικά μηχανάκια, για μέσα ατομικής προστασίας, για την περηφάνεια και την αξιοπρέπειά μας. Δεν θα πάθει τίποτα ο πελάτης αν φάει κρύο το φαγητό του, πιο κρύο από εμάς στην κάσα αποκλείεται να είναι. **Στην τελική, ας προσλάβει το αφεντικό και άλλους ταχυδιανομείς.**

Γιατί συμβαίνουν εργατικά ατυχήματα;

Συνάδελφοι, τα εργατικά «ατυχήματα» δεν αφορούν μόνο τον κλάδο μας. Εργατικά «ατυχήματα» υφίστανται όσοι/όσες εργάζονται σε υποτιμημένους κλάδους μαζικής εργασίας, εκεί που η εκμετάλλευση είναι στυγνή και ο εργοδότης προσομοιάζει με φεουδάρχη του μεσαίωνα, εκεί που η εντατικοποίηση συναντιέται με τις εργοδοτικές

αυθαιρεσίες και την εργοδοτική τρομοκρατία, εκεί που απουσιάζουν οι κρατικοί έλεγχοι, βασιλεύει η διαφθορά και οι αρμόδιες υπηρεσίες κάνουν τα στραβά μάτια. Εκεί που η εντατικοποίηση συναντάει τον εκβιασμό της ανεργίας, το φόβο της απόλυσης, το άγχος της επιβίωσης.

Δεν είμαστε αναλώσιμοι

Όσο αδιαφορούμε για την ίδια μας τη ζωή και δουλεύουμε χωρίς να σεβόμαστε τον εαυτό μας και τους γύρω μας, όσο τρέχουμε σαν αφηνιασμένοι για να προλάβουμε περισσότερες παραλαβές και παραδόσεις, τόσο περισσότεροι συνάδελφοι θα καταχωρούνται στις θλιβερές στατιστικές των εργατικών ατυχημάτων/δυστυχημάτων, που τις περισσότερες φορές βαφτίζονται τροχαία. Η υποτίμηση της εργασίας μας, η υποτίμηση των «παιδιών με τα παπιά» φέρει τεράστιο μερίδιο ευθύνης για τα εργατικά ατυχήματα. Γιατί υποτίμηση σημαίνει εντατικοποίηση της εργασίας, κανένα μέτρο προφύλαξης, κανένα μέσο ατομικής προστασίας, καθεστώς πλήρους εκμετάλλευσης και απαξίωση της εργασίας μας. «Δούλεψε και σκάσε, δούλεψε με καύσωνα, δούλεψε με καταιγίδα, δούλεψε φορτωμένος σαν γαϊδούρι και αν διαμαρτυρηθείς, να εκεί έξω χιλιάδες παρακαλάνε για δουλειά». Αν η εργασία στον δρόμο, πάνω σε δίκυκλο, αναγνωριζόταν ως συγκεκριμένη ειδικότητα, ως ενιαία ειδικότητα για courier, delivery και εξωτερικούς υπαλλήλους, αν τ' αφεντικά ήταν υποχρεωμένα να κολλάνε ένσημα βαρέα και ανθυγειινά, αν τα εργασιακά μας δικαιώματα θεωρούνταν αυτονόητα, τότε το ίδιο το περιβάλλον εργασίας θα περιόριζε κατά πολύ τα εργατικά ατυχήματα. Αλλά θα μου πεις, ποια δικαιώματα, τι βαρέα και ανθυγειινά, ποια ειδικότητα;

Αγώνας-Αντίσταση-Συμμετοχή-Ταξική περηφάνεια- Αξιοπρέπεια

Για μας, για το σωματείο, για τη Συνέλευση Βάσης Εργαζομένων Οδηγών Δικύκλου, υπάρχει κι άλλος δρόμος, πέρα από την μοναξιά της ασφάλτου, τα μαγκωμένα δάχτυλα στα grip του τιμονιού και τα σφιγμένα δόντια. Υπάρχει ο δρόμος της ενότητας, της συμμετοχή, της αλληλεγγύης, του αγώνα, εκεί που στο επάγγελμα και στον κλάδο μας αλλάζουμε τα πάντα. Ξέρουμε πως ο καθένας μας έχει γλιτώσει στο παρατσάκ, την τελευταία στιγμή, από μια πιθανή πτώση, απο μια πιθανή σύγκρουση. Από το μοιραίο. Ξέρουμε τι σημαίνει πίεση, άγχος, αγωνία για το αύριο. Είναι η πραγματικότητά μας. Μια πραγματικότητα που πρέπει πάση θυσία να αλλάξουμε. Με αυτοοργάνωση, ξεκάθαρη στόχευση νίκης, μακριά από λογικές ανάθεσης. Εμείς, με τα δικά μας χέρια θα αλλάξουμε τις τύχες μας και κανείς δεν πρόκειται να μας χαριστεί. Για να μην συνεχίσουμε να χάνουμε τα αδέρφια μας στο δρόμο. Για να πάψουμε να πεθαίνουμε στην άσφαλο.

Αφιερωμένο, στα αδέρφια μας που έφυγαν. Η μνήμη τους φωτίζει τους αγώνες μας.

Συνέλευση Βάσης Εργαζομένων Οδηγών Δικύκλου

Ιούλιος 2018